

POSTANOWIENIE

Dnia 24 stycznia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Żmij

w sprawie z powództwa T. K.
przeciwko W. spółce akcyjnej w W.
o zadośćuczynienie,
na posiedzeniu niejawnym 24 stycznia 2023 r. w Izbie Cywilnej w Warszawie,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi
z 26 listopada 2021 r., sygn. akt I ACa 861/20,

- 1. odrzuca skargę kasacyjną w części dotyczącej rozstrzygnięć zawartych w pkt II zaskarżonego wyroku;**
- 2. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w pozostałej części;**
- 3. nie obciąża T. K. obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego na rzecz W. spółki akcyjnej w W..**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim wyrokiem z 26 czerwca 2020 r. w sprawie z powództwa T. K. przeciwko W. S. A. w W. o zadośćuczynienie (pkt 1) zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 250 000 zł wraz z odsetkami; (pkt

2) oddalił powództwo w pozostałej części oraz (pkt 3-4) rozstrzygnął o kosztach procesu w pierwszej instancji.

Wyrokiem z 26 listopada 2021 r. Sąd Apelacyjny w Łodzi na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 26 czerwca 2020 r., (pkt I) zmienił zaskarżony wyrok w punktach: 1,4 i 5 sentencji w ten sposób, że: w pkt 1 oddalił powództwo i uchylił postanowienia objęte pkt 4 i 5 sentencji, (pkt II) oddalił apelację w pozostałym zakresie oraz (pkt II) nie obciążył powoda kosztami procesu pozwanego w postępowaniu apelacyjnym.

Powód skargą kasacyjną z 1 marca 2022 r. zaskarżył powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego w całości, wnosząc o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i jego zmianę w całości poprzez zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty 250 000 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 22 grudnia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący opart na przesłance oczywistej zasadności skargi.

Pozwany w odpowiedzi na skargę kasacyjną z 28 marca 2022 r. wniósł o oddalenie skargi kasacyjnej oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu w postępowaniu kasacyjnym według norm przepisanych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, którym je zasądzono, do dnia zapłaty.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna podlegała odrzuceniu co do punktów oznaczonych numerami II (Sąd Apelacyjny najprawdopodobniej na skutek oczywistej omyłki w wyroku dwa jego ostatnie punkty oznaczył numerami II), w pozostałym zaś zakresie nie spełniała ustawowych przesłanek koniecznych dla przyjęcia jej do rozpoznania.

Przesłanką zaskarżenia orzeczenia w postępowaniu cywilnym jest istnienie interesu prawnego w dokonaniu tej czynności. Interes prawny w zaskarżeniu, określany jako *gravamen*, rozumiany jest jako pokrzywdzenie polegające na niekorzystnej dla strony różnicy między zgłoszonym przez nią żądaniem a sentencją zaskarżonego orzeczenia. Brak tak rozumianego interesu prawnego prowadzi do odrzucenia środka odwoławczego (postanowienie Sądu Najwyższego z 15 kwietnia 2019 r., I CSK 214/19).

Skarżący zaskarżył skargą kasacyjną wyrok Sądu II instancji w całości, podczas gdy punkty oznaczone numerami II tego orzeczenia są korzystne dla skarżącego, albowiem oddalają częściowo apelację przeciwnika procesowego powoda oraz nie obciążają go kosztami postępowania apelacyjnego w wyniku zastosowania zasady słuszności przewidzianej w art. 102 k.p.c. Zatem skarżący nie ma interesu prawnego w kwestionowaniu tej części rozstrzygnięcia. Skarga kasacyjna w części, w której zaskarża rozstrzygnięcie korzystne dla strony, podlega odrzuceniu na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c., gdyż w tym zakresie jest niedopuszczalna z uwagi na brak po stronie skarżącej interesu w zaskarżeniu (*gravamen*).

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c. postanowił w pkt 1 odrzucić skargę kasacyjną w części dotyczącej rozstrzygnięć zawartych w pkt II zaskarżonego wyroku.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli (1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, (3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący opart na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, iż skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy

jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji. Skarżący powinien wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, widoczną *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (postanowienie Sądu Najwyższego z 31 sierpnia 2022 r., I CSK 3436/22).

Sąd Najwyższy zważył, iż we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jak i jego uzasadnieniu pełnomocnik skarżącego nie wskazał wprost normy prawa jaka została w jego ocenie w sposób oczywisty naruszona. Nie wykazał również kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa, przedstawiając jedynie własne wnioski płynące z wybranych w sprawie dowodów na poparcie odmiennej oceny stanu faktycznego i materiału dowodowego przeprowadzonej przez Sąd II instancji. Wskazać przy tym należy, że co do zasady spór o ocenę poszczególnych dowodów i ustalenie stanu faktycznego nie może być przenoszony do postępowania przed Sądem Najwyższym, który jest związany - zgodnie z art. 398¹³ § 2 k.p.c. - ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia. Z uwagi na ograniczenia wynikające z art. 398³ § 3 k.p.c., o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej nie może w żadnym razie świadczyć kwestionowanie ustaleń faktycznych lub oceny dowodów Sądu II instancji (postanowienie Sądu Najwyższego z 25 kwietnia 2022 r., I CSK 383/22).

Z przytoczonego w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania postanowienia Sądu Najwyższego z 28 stycznia 2022 r. III CSK 150/19 wynikać może, iż skarżący w ramach przedsądu zarzuca Sądowi Apelacyjnemu oczywistą obrazę art. 233 k.p.c. Co jest jednak również istotne, przepis ten zawiera dwie jednostki redakcyjne, zaś skarżący nie wskazuje, czy przepis ten został w jego ocenie naruszony przez Sąd II Instancji w całości, czy też w części. Nie jest przy tym rolą Sądu Najwyższego domniemywanie, a także określanie za stronę skarżącą przepisów prawa, które zostały w sprawie naruszone.

Ponadto, zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. może wyjątkowo stanowić uzasadnioną podstawę skargi kasacyjnej jedynie wtedy, gdy skarżący, posługując

się wyłącznie argumentami jurydycznymi, wykaże, iż sąd drugiej instancji rażąco naruszył ustanowione w wymienionym przepisie zasady oceny wiarygodności i mocy dowodów i że naruszenie to mogło mieć wpływ na wynik sprawy. Postawienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie może polegać na zaprezentowaniu przez skarżącego stanu faktycznego, ustalonego przez niego na podstawie własnej oceny dowodów (postanowienie Sądu Najwyższego z 19 maja 2022 r., I USK 422/2), z czym, na co zwrócono już uwagę powyżej, mamy do czynienia w niniejszej skardze kasacyjnej. Pełnomocnik skarżącego, zamiast wykazać za pomocą jurydycznych argumentów kwalifikowaną i oczywistą postać naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. w zasadzie kreuje swój własny stan faktyczny sprawy prezentując własne wnioski płynące z wybranych dowodów.

Co również istotne, za brakiem oczywistej zasadności skargi kasacyjnej w ramach której skarżący kwestionuje ustalony stan faktyczny, przemawia złożoność sprawy, jak również fakt, że w toku kilku postępowań zarówno w ramach postępowania karnego jak i cywilnego, w kilku instancjach, brak było możliwości jednoznacznego ustalenia stanu faktycznego sprawy na podstawie zaoferowanych dowodów.

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (pkt 2 postanowienia), nie znajdując okoliczności, które obowiązuje jest brać pod uwagę z urzędu w ramach przedsądu.

O kosztach postępowania kasacyjnego (pkt 3 postanowienia) orzeczono na podstawie art. 102 w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 398²¹ k.p.c.

Z tych wszystkich względów, Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji.

